

[Hanne Reintoft.]

Det bedst udarbejdede afsnit i PP II er efter min mening afsnittet om omsorgen for de ældre. Jeg synes, der ligger en vis realistisk erkendelse af, at det er et så kontant problem, at vi ikke kan snakke og vrøvle os uden om det, men må søge en løsning. Forslagene om udbygning af hjemmehjælp og serviceydelser er fornuftige, og ideerne om at udbygge institutionsplejen med en serie forskellige tilbudsformer, spændende fra pensionistboliger og forskellige former for beskyttede kollektivboliger til egentlige plejehjem, imødekommer et reelt behov og er vældig fornuftige ligesom tankerne om at nedlægge de dårlige plejehjemspladser og investere korrekt i nye.

Men det er så her, jeg må spørge ministeren, om det er et af de punkter, hvor man ikke vil rette sig efter PP IIs tal. Det er i øvrigt et af de få fornuftige, for det svarer jo dårligt til et bygge- og anlægsstop, til et låne- og investeringsloft for kommunerne og til en nedskæring af plejehjemmenes driftsbudgetter.

Man mener i planen, at man kan konstatere en nedgang i antallet af nye invalidepensionister, men samtidig peger man på den kendsgerning, at vi invalide- og førtidspensionerer et meget stort antal ældre. — Jeg tror, det er 40 pct. — inden 67 års alderen, og jeg vil gerne høre, om man ikke ud af det kunne få den tanke, at vi alvorligt bør overveje at nedsætte vores pensionsalder, idet vi jo sammen med Norge har den højeste i både Vest- og Østeuropa.

Jeg er meget bekymret over, at man regner med nedgang i bevilgede invalidepensioner. Invalidepension er en nødløsning, det skal vi ikke diskutere, men alle praktiske erfaringer viser jo, at et stadig større antal mennesker udstødes af vores arbejdsmarked, og at vi ikke, selv om de i mindre grad har erhvervsevnen i behold, kan anvise dem nyt arbejde. Stat og kommune fører desværre samme politik. Jeg må derfor igen spørge, om P-planens tal kommer frem, fordi man strammer den administrative praksis for tildeling af pension, og jeg er her meget bange for, at man i stedet for ender i forslaget i bistandsloven om varig hjælp, der jo er en ringere ydelse end pensionsydelsen. Jeg ved, ministeren før har afkræftet, at man ville stramme administrationen af in-

validepension, men jeg har lige stået med en sag fra invalideforsikringsretten i hånden — og jeg har nummeret med — hvor der ligefrem klart står på tryk, at man beder om et fornyet revalideringsforsøg, fordi retten på grund af den offentlige mening har måttet stramme sin tildeling af invalidepension. Jeg synes nok, det var rimeligt at spørge, for det er en meget ubehagelig ting, hvis man bag folketingets ryg ved administrativ praksis kan gøre den slags ting. Og hvis man virkelig i perspektivplanen mener, at antallet af pensionister synker, så kræver det en forklaring, for det svarer ikke til praktisk erfaring fra arbejdslivet.

Afsnittet om vores omsorg for børn og unge indebærer jo et frontalt angreb på vore daginstitutioner. Jeg har før været inde på debatten herom og skal ikke uddybe den, men netop dette afsnit viser jo også, at perspektivplanens fædre har et fuldstændig manglende kendskab til den danske befolknings dagligliv. Når man virkelig kan operere med noget så barnagtigt som, at man skal bruge vores mange tomme parcelhus haver i stedet for velfungerende, pædagogiske institutioner, så må man sige, vi er derude, hvor det ikke kan kaldes planlægning, men, som vores partis ordfører netop sagde, det var noget, man undskyldte og forsvarede, fordi man ikke kunne løse det. Hvis man i den ene ende af denne perspektivplan arbejder med, at vi har en ressource i tilgangen af kvindelig arbejdskraft, hvordan kan man så i den anden ende af planen arbejde med at nedskære daginstitutionerne, som vi ved hæmmer kvindernes arbejdskraft? Det er også et åbent spørgsmål.

Flygaard (DR):

Økonomiministeren har givet udtryk for, at regeringen lægger afgørende vægt på, at valutaligevægten bliver genoprettet i løbet af de nærmeste 3-4 år. Hvis man skal dømme efter den nuværende tingenes tilstand og den politik, som regeringen har lagt frem, eller måske snarere ikke lagt frem, så er der ikke meget, der tyder på, at den opstillede målsætning vil kunne nås inden for det berammede tidsrum.

I det økonomiske afsnit opstilles en række målsætninger for den økonomiske politik. Disse målsætninger er først og fremmest en høj beskæftigelse, en økonomisk vækst, et